



Льо Корбюзие, Шарлот Периан, Пиер Жанре. Шезлонг LC-4, 1928 г.



Льо Корбюзие, Шарлот Периан, Пиер Жанре. Стол с подвижна облегалка за Есенния салон в Париж, 1929 г.

Върху подпорната конструкция и позволява заемането на много положения, постигайки равновесие според теглото на седящия. Тази шейна е изработена също от тръба, позволяваща огъване с голям или малък радиус, лека, еластична, устойчива. През 1929 г. Лео Корбюзие пише: "Представих си един каубой от Запада, който пуши лулата си, вдигнал краката си във въздуха, по-високо от главата, подпрени на ръба на камината: пълна почивка. Нашият шезлонг заема всички тези положения, а моето тегло е достатъчно, за да го задържи в избраното положение; никакво механично устройство. Това е истинска машина за почивка."

При фотьойлите идеята за максимален комфорт ясно се очертава чрез дебелия възглавници, поставени в тръбната конструкция. По този начин се разделят отчетливо носещата конструкция от носените детайли. Моделът LC-3, известен като *Fauteuil Grand Confort*, изглежда че е изделието, което най-добре отговаря на корбюзианските идеи за обзавеждането и "удовлетворяване на стандартните нужди" и от друга страна, конструирано според духа на времето (както Лео Корбюзие подчертава в редица случаи, това е времето на автомобила и самолета). Може да се каже, че дизайнът на този фотьойл е ръководен от "esprit machiniste" и води до чисто семантическо и функционално разграничение между носеща конструкция (стоманена рамка, символ на опора, "контейнер") и носени елементи, между "външно" и "вътрешно", между твърдите и строги, и меките и еластични форми. Различният статут на двете части, според типичната логика на рационализма, е подчертан посредством "парадоксалния контраст между огромните кожени възглавници и тяхната очевидно тънка носеща конструкция". Експерименталният вариант (1928 г.)

на това кресло, който се пази във Фондацията Лео Корбюзие в Ла Рош, илюстрира още по-ясно концепцията: всъщност пълнежът на възглавниците е гъши пера, в резултат на което формите са меки и безформени, в контраст с рамката.

Моделът LC-3 е показан на Есенния салон в Париж през 1929 г. В един демонстративен "équipement intérieur d'une habitation", заедно с фотьойла с подвижната облегалка LC-1 и въртящия се стол LC-7, шезлонга LC-4, масата LC-6 и casiers standards. Използван е по-лек и строен вариант на разглеждания модел ("petit module"). По-късно към тях е добавено и канане.

Прототипите на *Fauteuil Grand Confort* са конструирани от фирмата Тонет след 1929 г., но не са внедрени в производство (за разлика от модела LC-7). Първата серия е издадена от госпожа Вебер през 1959 г. След като Касина губи авторските права през 1965 г., започва редовно производство. От 1974 г. се произвежда вариант с пигментирани тръби и текстилна тапицерия на възглавниците.

Шарл-Едуар Жанре, наречен Лео Корбюзие, е роден в швейцарския часовникарски град Ла Шо-дьо-Фон през 1887 г. Псевдонимът Лео Корбюзие не означава нищо, но предполага една комбинация между думите "гарван" – "корбо" и "корбел" – архитектурния детайл конзола. Онова, което е по-важно, е определятелният член Лео – неговият артистичен псевдоним, нещо като рицарска титла, подсъказващ намерението му да воюва още от самото начало.

Лео Корбюзие ще си остане най-възторженият, оригиналният и изобретателен от всички модерни архитекти. Дълбочината на мисълта му го поставя редом с гениите, а обхватът и качеството на формалните му изобретения – редом с големите творци.